

Historik finntorpet Laxtjärn / Långfallet.

Benämnt även som Laxtjärnsfallet i kyrkoböckerna.

Finska namnet Lohenlampi

Lantmäteriets karta 20-Nås-118 Storsköfte år 1854. Litt K. Se kartan i dokumentet om släkten Siikainen!

Gustaf Jansson f 1800, son till Jan Matsson Siikainen f 1768, byggde upp ett hemman i södra delen av faderns ägor som fick namnet Långfallet. Fadern dog 1830 och året efter, 1831, dog sonen Gustaf Jansson.

Gustafs hustru Lisa Matsdotter och de fem barnen, får det svårt efter makens död, och hon ser sig nödsakad att låna pengar av Tyfors Bruk mot inteckning i fastigheten. Lantmäteriets karta från 1854 visar att fastigheten nu är uppdelad i Litt J på Tyfors Bruk och Litt K på Lisa Matsdotter.

Nybyggaren **Gustaf Janson** f 1800 Laxtjärnsfallet, d 1831.

Gift 1823 med **Lisa Matsdotter** f 1798 Laxtjärnsfallet, d 1874.

Barn:	Petter	f 1822	Laxtjärnsfallet	d 1900.
	Anna Lisa	f 1825	”	flyttade till St.Tuna 1852 med sonen Petter.
	Stina	f 1827	”	gift 1863.
	Lena	f 1829	”	d 1900.
	Lars	f 1832	”	d 1853.

Lisa Matsdotter dog 1874 och enligt dödboken hände följande: *lade sig att sova frisk på kvällen, men blev enligt uppgift, om natten så skrämmd, att hon före aftonen blev död”.*

Gustaf och Lisa var kusiner. Deras fäder var bröder, Jan Matsson Siikainen f 1768 och Lisas far Mats Matsson Siikainen f 1758.

Dottern **Stina Gustafdotter** f 1827 fick sonen Per Johan f 1855 och dottern Emma f 1860 före giftermålet med **Jan Jansson** f 1832 i Hästkullen, Järna.

Gustaf Janssons son torpägaren **Petter Gustafsson** f 1822 och hans syster **Lena Gustafsdotter** f 1829 var de sist boende i det äldsta finnpörtet i Laxtjärn. Båda gick bort 1900.

En berättelse som var publicerad i *Borlänge tidning* 1906 har tagits fram av Bo Hansson, Borlänge.
” En reseberättelse från Nås Finnmark” av signaturen A-O. (Anders Olson).

I Laxtjärn – En finne - Några intryck – Från skogsfriden.

Landtmätare Craelius nämner Burberget och Laxtjärn som nybyggen med 30 frihetsår. Laxtjärn är nu en präktig by med sex gårdar. Då vi nådde dit sökte vi först skaffa oss visshet om huruvida det sista pörtet i byn var nedrivet eller icke. Det hade uppgifvits att pörtet skulle stå kvar, med sina stödda väggar och i all sin bräcklighet mera likt en jättespindel än en människoboning. Men det var nedrivet och på dess plats låg en präktig gård. Det föreföll otroligt att det stått här för blott några få år sedan, så väl försvunna voro resterna af den gamla finngården och så väl igensopade voro spår efter det gamla lifvet i Laxtjärn. I en av de vackra gårdarna kommo vi att tala om detta lif. Vi hade kommit in för att få oss lite kaffe, och medan detta kokade var det,

som vi fingo höra berättelsen om det sista pörtet i Laxtjärn och det lif som där lefdes.

Han hette Petter Gustafsson, han som ägde detta pörte. Hans bostad var omkring sex meter lång och något smalare. Den hade två små fönster, ett på långväggen och ett på ena gäveln.

På motsatt gäfväl fanns den trånga dörren och innanför denna stod eldstaden. Det var ett stort stenröse, som upptog fjärdedelen af golfvets yta.

Röken den fick söka sig utväg genom en bred trumma i taket eller också genom dörren. Golfvet var sammanfogadt af otympliga furustockar, och på dessa stodo några konstlösa stolar förfärdiga af trärötter och träkubbar. Inredningen utgjordes för öfrigt af några väggfasta bänkar och en väggfast säng eller lafve. Detta var allt. Maten kokades utanför dörren i en primitiv eldstad, som bestod af ett stenröse, övertäckt med några klufna bräder. Till pörtet hörde dessutom en två alnar bred och lika lång bodbyggnad, där man förvarade mat och kläder.

I denna rökstuga sammanbodde Petter Gustafsson med sin syster. Han var uppväxt här, och han var uppväxt till ett original. På sin tid var han ägare till 1/6 dels finnhemman. Men han lefde slösaktigt, drack och gjorde sig glada dagar, och så tvangs han att sälja sin egendom, i en tid då den hade litet värde. Värdet kom sedan då skogspriserna stego. Då vaknade Petter Gustafsson som en björn i ide. Han började en vidlyftig process för att återvinna sin egendom. Men processen ville ej leda till det åsyftade resultatet. Petter Gustafsson såg sig nödsakadt att vandra ned till hufvudstaden för att inför konungen framlägga sin sak. Han gick i skinnpäls och näfverskor, och då han kom på halfva vägen, kastade han en blick på skorna och läste på de slitna sulorna att vägen till kungen var längre än han beräknat. Så afstod han från att uppvakta majestätet och vände hem igen. Men det var omöjligt att finna ro därhemma, han hade blivit bedragen och måste skaffa sig upprättelse. Och så ställde han ånyo sina steg mot Stockholm, och eftersom skorna höllo så kom han en gång fram till det aflägsna målet. Det lyckades att få audiens, och den folkkäre Karl XV mottog finnen med all nåd och vänlighet. Undra ej på att Petter Gustafsson nu ansåg sig ha trumf på hand. Vid nästa ting var han djärv nog att begära häradsyn å det förlorade landet. Domare och nämnd fingo sålunda gå den långa vägen till Laxtjärn, men utslaget i målet blev det oakadt ej till Petter Gustafssons fördel. Det var mer än Petter Gustafsson förstod. Han blef missnöjd och han blef arg, men han förtviflade icke. För att lefva började han göra pärtkorgar, som han sålde nere i socknen. Virket till korgarna tog han där det var bäst, och så gjorde han äfven med sitt bränsle. Ibland spelade han fiol för att söfva sin bitterhet, och på lördags, och söndagskvällarna samlades ungdomen till dans i hans pört. Då bjöd systemen på sotigt kaffe, och han själf bjöd på sprituosa och spelade på sin fela. Denna gästvänlighet inbragte en del pängar, men dessa voro honom lika litet förunnat som egendomen. Han blef åtalad och bötfälld, och när pängarna voro slut fick han traska ner till socknen för att fraktas till Falun, där han skulle aftjäna böterna. Faluresan bekom honom emellertid ej illa, återkommen hem var han lika gästvänlig mot ungdomen som någonsin förut. Och så fick han göra ännu en resa till Falun i samma ärende. Hans hjärta hårdnade dock icke, utan han fortfor att lika frikostigt bjuda på brännvin och spela fiol, när han väl kom hem igen. Men det måste ha blifvit någon förändring på länsfängelset, ty Petter Gustafsson ville ej göra en tredje resa till Falun. När fjärdingsmannen kom för att hämta honom för tredje gången, följde han visserligen ett stycke på väg. Men det var i värlossningen och stigarna voro sörjiga och svåra, och så föll det gubben in att ej gå längre. Hvarför skulle inte han få skjuts som alla andra fångar? Nu stod emellertid ingen skjuts att få och det saknades körväg- och gubben låg där i sin envishet. Slutet blef att fjärdingsmannen måste bära Petter Gustafsson fram till närmaste körväg, där han blef likställd med andra fångar, i det han fick den skjuts han åstundade.

På ålderdomen hade Petter Gustafsson blott sin syster såsom sällskap i pörtet. På sistone åtnjöto båda syskonen fattigunderstöd. En bättre bostad blef dem erbjuden, men de föredrog att bo kvar o pörtet, oakadtess väggar började gifva efter för röta och måste stödjäs med ett otal stöfvor. Till sist dog systemen och Petter Gustafsson måste, orkeslös och sjuklig, öfverge sin boning. Det dröjde emellertid ej länge, några månader, blott, förrän han fick följa systemen till grafkammaren i Kyrkogården. Så var hans lifssaga ändad.

Citat från Karl Erik Forsslund Nå Finnmark 1927 och Säfsen den II:8 sid.13.

”På slutningen norr om Laxtjärn ligger byn med samma namn, även kallad Laxtjärnsfallet. 7 gårdar, (en Hällefors, alla övriga självegare) den nedersta heter Långfallet, där samlades ungdomen förr var söndag ” till förlustelser i en gammal nu riven rökstuga. Långfall Per spelte fiol; där bor nu Anna-Lisa som flätar näverkuntar, en och annan kan ännu konsten”.

Slut citat.

Familjen var bosatt i Grönfallet vid "Såg Kalles" mellan 1856-1865 samt i Sigfridstorp 1865 till 1873 då de flyttade hit till Långfallet.

Torpägaren **Carl Jansson "Såg Kalle"** f 1828 Äppelbo, d 1894 Laxtjärnafallet.

Gift 1849 med **Anna Jonsdotter** f 1824 Laxtjärnafallet. Flyttade till Säfsnäs 1896.

Barn:	Petter	f 1849	Säfsnäs	gift 1871 till Sigfridstorp.
	Carl	f 1854	Flatsjöfallet	gift 1875 till Gåsborn.
	Johan	f 1858	"	d 1865.
	Matilda	f 1860	Laxtjärnafallet	gift 1886 till Säfsnäs.
	Albin	f 1863	Grönfallet	till socknen 1894 och till Grönfallet 1899.
	Lars	f 1866	Sigfridstorp	till socknen 1894 och till Vansbro 1897.

Sonen Carl Carlsson f 1854 blev gift med Greta Eleonora Jansdotter f 1853 Gåsborn.

De fick sonen Carl Axel f 1876 i Gåsborn. Familjen flyttade till Säfsnäs 1877.

Från Tybyn 1865 kom

Magnus Karlsson f 1829 Skärfjället, Rämnen, d 1899.

Gift 1856 med **Christina Jansdotter** f 1834 Mellanvakern, Järna, d 1880.

Barn:	Klara Christina	f 1858	Tybyn, Säfsnäs	gift 1877 med Johan Jansson f 1855 Järna.
	Emma Lovisa	f 1860	"	gift 1885.
	Anna Lisa	f 1866	Laxtjärnafallet	gift 1889.
	Jan	f 1868	"	d 1869.
	Maria	f 1870	"	gift 1897.
	Johan	f 1874	"	d 1874.
	Anna Stina	f 1877	"	dottern Tekla f 1895, d 1897.

Christina Jansdottes far var Jan Jansson "Ty Jan" f 1806 från Bisens Gård i Tybyn i Säfsnäs.

Ty-Jan, liksom sin far Jan Matsson, lånade pengar av Tyfors Bruk, mot inteckning i hemmanet.

Men de lyckades betala sina skulder och "Bistäppa" blev kvar som ett självägt hemman.

Dottern **Emma Lovisa Magnusdotter**, gift 1885 med Karl Johan Henriksson Hök f 1861

Slätten, Järna. De var bosatta i Slätten till 1889 sedan här till 1894 då de köpte en gård i Röberget.

Dottern **Anna Lisa Magnusdotter**, gift 1889 med Sunn Lars Ersson f 1861.

Dottern **Maria Magnusdotter**, gift 1897 med Edvard Gustafsson från Näveråsen.

Dottern **Anna Stina Magnusdotter**, gift 1898 med Gustaf Emil Persson f 1875, Säfsnäs.

Då Magnus Karlssons hustru dör 1880 står han ensam med barnen, den yngsta bara 3 år.

1883 kom då från Säfsnäs, **Stina Maja Andersdotter/Ström** f 1843, änka 1880 efter smeden

Jan Petter Ström. Hon flyttade in på gården som hushållerska, med sina barn Lovisa f 1882,

Agda f 1887 samt sonen Gustaf Emil Ström f 1878. Stina Maja Ström bodde sista åren fram till

1910, vid Målarbygget i Laxtjärn.

Citat ur Ivan Hööks samlingar.

"Magnus Karlsson skriver testamente 1899. " Här till Stina Maja Ström; efter 16 års samvaro och tjänst skall hon ha gott husrum och bärgning åt 1 ko och rätt att ta vilken ko hon vill, samt ladugård, lada och uthus, samt åker och tegarna som tillhör bygget. En $\frac{1}{4}$ del av lösöret.

Till slakt 1 kviga och 2 får jämte 1000 kronor".

Gustaf Emil Ström f 1878 blev gift 1905 med **Alma Pettersson** f 1881 Kullerberget, Säfsnäs.

De fick döttrarna Helga Elvira f 1906 i Flaten. Astrid Evelina f 1907 och Ellen Linnea f 1909

i Långfallet. Familjen var bosatt bl.a i Flaten, Burängsberget och Ödeby.

Agda Magnusson f 1887 gift med **Algot Gustafsson** f 1911. Bosatte sig i Burängsberget Södra efter giftermålet. De fick två döttrar.

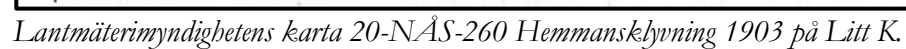

Foto ur Ivan Hööks samlingar.

Gustaf Emil Persson och Anna Stinas hus i Långfallet, Laxtjärn.

Från Säfsnäs 1899 kom

Hemmansägare **Gustaf Emil Persson**, "Björns Pers Emil" f 1875 Kvarnberget, Säfsnäs.

Gift 1898 med **Anna Stina Magnusdotter** f 1877 Laxtjärnsfallet, d 1925.

Barn:	Karl Herman	f 1898	Röberget	gift 1920.
	Axel Helmer	f 1900	Laxtjärnsfallet	d 1900.
	Algot Gunnar	f 1900	"	gift 1933.
	Tekla Frideborg	f 1903	"	till St.Tuna.
	Göte Sigurd	f 1917	"	gift 1949.

Sonen **Karl Herman** f 1898 gift 1920 med Tekla Teresia Wester f 1892 Västerfallet. Bosatta i Laxtjärn Övre.

Sonen **Göte Sigurd** f 1917 gift 1949 med Anna Nordblad från Kvarnberget.

Sonen **Algot Gunnar** f 1900 gift 1933 med **Ester Viktoria Karlsson** f 1903 i Hästkullen. De fick sonen Åke Göran f 1933. Familjen bosatt i Hästkullen från 1936..

Foto ur Ivan Hööks samlingar.

Karta Litt K II 1903.

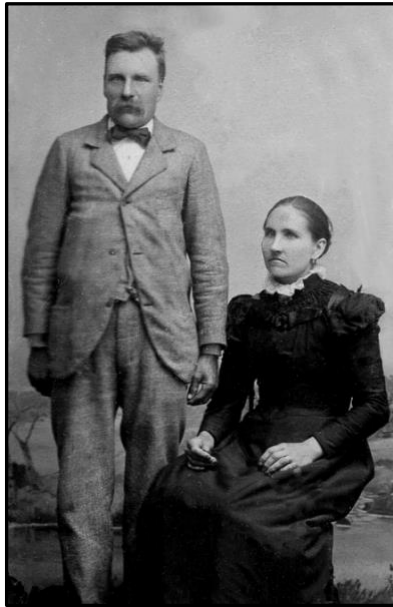
Från Storfallet 1899 kom

Hemmansägare **Sunn Lars Ersson** f 1861 Sigfridstorp (Sipin torppa), d 1923.

Gift 1889 med **Anna Lisa Magnusdotter** f 1866 Laxtjärnsfallet, d 1933.

Barn:	Anna Matilda	f 1890	Sigfridstorp	gift 1911.
	Lars Georg	f 1892	Storfallet	gift 1918 till Äppelbo.
	Emma Viktoria	f 1894	”	gift 1917.
	Tekla Maria	f 1898	”	d 1903.
	Artur Helmer	f 1902	Laxtjärnsfallet	till USA 1923-1930.
	Berta Linnea	f 1904	”	gift 1930 med Artur Villgot Larsson.

Anna Matilda fick dottern Elsa 1912.

Sunn Lars och Anna Lisa.

Sunn Lars och Anna Lisa
sålde mark till Nås
församlings skolråd, till
skolhuset som skulle
flyttas ner till Laxtjärn
från Storfallet.

*Lantmäteriets karta 20-Nås-
1220 år 1921.*

Foto ur Ivan Hööks
samlingar.

Sunn Artur Helmer Larsson.

Albert Lind f 1890 Kvarnberget.

Gift 1911 med **Anna Matilda Larsson** f 1890 Sigfridstorp (Sipin torppa).

De fick dottern Elsa Viola Lind f 1912 och sonen Ivan f 1915.

Familjen var bosatt i Kvarnberget. Albert Lind dog 1916.

Dottern Elsa Lind flyttade hit till sin morfar Sunn Lars och mormor Anna Lisa från Tjusertsby i Sunne.

Johannes Eriksson f 1908 Brindåsen, Taberg.

Gift 1933 med **Elsa Viola Lind** f 1912 Laxtjärnsfallet.

Barn: Ann-Britt f 1933 Laxtjärnsfallet.

Bror Malte f 1935 Brindåsen, Järna.

Familjen flyttade till Taberg, Brindåsen efter giftermålet. Kom sedan tillbaka till Laxtjärn 1938.

Dottern Anna Britt flyttade till Nordanåker, Järna 1950.

Denna stuga är hitflyttad från Rönningen, en boplat som låg på östra sidan om Rösjön.

Foto ur Ivan Hööks samlingar.

Enligt uppgift så är detta Johannes/Hans Eriksson f 1908, på sin lättviktare.

Foto genom Marita Norgren.

Karta Litt K III 1903.

Familjen flyttade hit från Näveråsen (Nyröla) 1902.
Hemmansägare **Edvard Gustafsson** f 1873 Näveråsen.
Gift 1897 med **Maria Magnusdotter** f 1870
från Laxtjärnsfallet.

Sonen **Lars Hemming** f 1902 Näveråsen.

Edvard dog 1919 och Maria 1932.

Bilden visar Edvard och Maria Gustafsson.

Foto genom Katarina Palmkvist.

Foto ur Ivan Hööks samlingar.

Lars Hemming Gustafsson framför huset som fadern flyttade hit från Hinsmyrtäppan i Närsen.

Den 27 april 1966 kom tre personer till Hemmings gård för att råna honom på hans sparpengar. De hade noga planerat rånet, de skulle först slå ihjäl honom sedan sätta eld på huset, för att utplåna alla spår efter rånet. Rånarna misshandlade honom, genom slag mot huvudet, lade honom på kökssoffan och letade igenom huset efter pengar. De tände på huset men lyckligtvis så såg en granne, Johannes Eriksson, röken från branden och skyndade dit. Han mötte Hemming i köksdörren, med ett hagelgevär i handen. Hemming var omtöcknad och hotade Johannes med geväret som då skyndsamt återvände hem för att ringa brandkåren. Efter en stund kom Hemming till Johannes stuga och han blödde kraftigt från skador i ansiktet. Han berättade att rånarna slagit honom och de hade tryckt något illaluktande mot hans ansikte så han förlorat medvetandet. Han vaknade av att det brann i köket. Rånarna hade slagit honom med gummibatong och även sparkat honom i bröstet så han fått flera revbensbrott och hade även brännskador i ansiktet och huvudet. Genom att Hemming kunde namnge rånarna så kunde polisen redan under natten gripa de tre männen. Huset gick inte att rädda utan det brann ner till grunden. Efter denna hemska händelse bosatte sig Hemming i angränsande by, Sågen,

Foton genom Nils-Erik Jansson

Karta Litt K IV 1903.

Från Borås 1890 kom

Sven Johan Svensson (Lingon Svensson)
f 1859 Träslövs socken i Halland.

Gift med **Amalia Kristina Hansson** f 1858 i
Vessige socken.

De hade fyra barn. Sven Johan arbetade som
stationsmästare i Sågen där också hela familjen
var bosatt. Enligt karta från 1916 så ägde
Lingon Svensson mark i Laxtjärn på Litt K4.

År 1893 drabbades familjen av den brand som
utplånade stationshuset i Sågen.

Ur Dalpilen 1893-02-17

Sågens järnvägsstation nedbrun-
nen. Stationshuset vid **Sågen** å
Mora—Venerns järnväg nedbrann full-
ständigt i söndags afton. Huset och
personalens tillhörigheter voro brand-
försäkrade.
Elden började vid 8 tiden på kvällen,
och kl. 10 var stationshuset jämnadt
med marken. Kassan räddades, och in-
ga människor kommo till skada, men
af inventarierna blef intet bergadt.
Elden lär ha utbrutit i bagagerum-
met i omedelbar närhet af expediti-
onsrummet, dit elden med stor häftighet
genast spred sig, så att endast några
värdesaker kunde räddas. Stationsin-
spektorens barn måste man svepa in i
täckan och kasta ut genom fönstret.
Släckningen, som äfven med tillgång på
vatten, som nu saknades, tordo varit
förgäfvad, blef nu omöjlig, och snart
låg allt brännbart i aska.

Från Flaten 1903 kom

Erik Ersson f 1853 Burhøjden, Säfsnäs, d 1927.

Gift 1893 med **Augusta Ström** f 1869 Röälvsfallet, Säfsnäs, d 1939.

Barn: Erik Edvard f 1892 Flatberget gift 1918 till Säfsnäs.
Carl Evald f 1895 " gift 1919 till Kölaråsen.
Axel Edvin f 1898 " d 1911.
Alina Lovisa f 1904 Laxtjärnsfallet gift till Kölaråsen 1923.

Erik Ersson och Augusta samt dottern Alina flyttade till Kölaråsen 1922.

Carl Evald gift 1919 med Frida Matilda Karlsson f 1896 bosatta i Kölaråsen.

Från Flatfäbodarna 1909 kom

Skomakaren **Johan Jansson Hök** f 1858 Slätten.

Gift 1882 med **Anna Karolina Stefansdotter** f 1858, d 1908.

Barn: Hök August f 1882 Slätten
Hulda Maria f 1894 Flatfäbodarna, d 1915.
Signe Josefina f 1899 " till Järna 1923.

Familjen flyttade till Malmsta 1911.

Vid Bengtsåsen, Jordbärsfallet på Nås finnmark fanns
en kvinna, Bengts Anna, som var vida känd för sina
kunskaper i både svart och vit magi. På auktionen efter
hennes bortgång 1908, utropades hennes "svartbok" och
Hök August var den som ropade in den. Han blev den
siste kända ägaren av denna "svartbok". Att äga den
kunde vara förenligt med fara eftersom det bara var
"behöriga" alltså med rätta kunskaper, som var betrodda
att inneha denna bok.

Hök August f 1882.

Foto genom Göran Samuelsson.

Emma Magnusdotter f 1860 får lagfart 1902 på sitt arv efter sina föräldrar Magnus Karlsson f 1829 och Christina Jansdotter f 1834, men redan 1901 köper Lingon Svensson fastigheten för 2000 kronor. Han bygger upp en ångsåg vid norra änden av Kottjärn, som inte var i bruk så många år, för redan 1908 går Lingon Svensson i konkurs och vid konkursauktionen 1909 ropas fastigheten in av Johannes Magnusson i Flaten, för 800 kronor. Han säljer den 1913, till Sakarias Samuel för 900 kronor som dock får vänta till 1920 innan lagfarten blir godkänd.

Lantmäteriets karta 20-Nås-1219 år 1916.

1916 köper Sakarias Samuel en tomt av Emil Persson om 50 famnar i kvadrat, ca 80 ar, för 100 kronor. På denna tomt bygger Samuel ett bostadshus av material från Wåhlstedts Ångsåg som låg i norra änden av Rösjön. Han fick hjälp att riva sågen av snickare från Tyngsjön och de byggde även upp affärs- och bostadshuset i Laxtjärn.

Sakarias Samuel kom utfattig från Polen till Karlstad. Han tjänade sitt uppehälle som gård-farihandlare, men han var även glad i rusdrycker, så han levde ett knapert liv. Sakarias som hade en stark gudstro, var övertygad att han, med sitt lösaktiga leverne var dödsdömd enligt Mose lag. Han vandrade ut i skogen från Karlstad, för att dö, utan mat och pengar och hamnade till slut i skogarna kring Västerfallet där Olle Wester hittade honom. Wester försökte förmå Sakarias att följa honom hem till Västerfallet för att få mat och erbjöd honom även arbete på gården. Sakarias vägrade till en början men Wester lyckades övertyga honom. Efter en tid i Västerfallet återhämtade sig Sakarias och kunde delta i arbetet på gården. Wester insåg att Sakarias var en god affärsman och rådde honom att köpa Lingon Svenssons fastighet och tack vare ersättning för arbetet han utfört åt Wester kunde han genomföra köpet.

Sakarias Samuel f 1883 i Augustowa, Polen kom från Karlstad till Nås Finnmark 1906. Han blev svensk medborgare 1909 och 1912 gifter han sig, genom Mosaisk vigsel, med **Tora Guttman** f 1889 i Leisna, Ryssland. Båda tillhörde den Mosaiska Trosbekännelsen.

De fick dottern Rakel Minna f 1914 och söner Israel Salomon f 1916 och Sigurd Bernhard f 1919. Alla tre barnen var födda på Lunds Lasarett men finns noterade i Nås församlings födelsebok, med attest från Lund.

Sakarias Samuel och hans hustru
Tora Guttman
Foto genom Nils-Erik Jansson

Sakarias hade planer på att bedriva handel på gården som låg intill den planerade Finnmarksvägen från Vansbro till Laxtjärn. Han benämns som gårdfarihandlare i kyrkböckerna och han såg möjligheterna med en affärsrörelse vid gården med dess läge bredvid den planerade vägen. Detta vägbygge blev dock försenat och först 1922-24 var vägsträckan Vansbro-Eldforsen klar och sträckan Eldforsen-Laxtjärn blev byggd 1925-1927.

Eftersom vägbygget drog ut på tiden så flyttade familjen till Vansbro i december 1920. Där fortsatte Sakarias som handlare nu med tyger och kläder bland annat i det Elvingska huset på Järnväggsgatan. Han flyttade senare affären till Allégatan i Vansbro.

Efter ombyggnad kallades huset "palatset". Foto genom Marita Norgren.

Huset före ombyggnad.

Foto ur Ivan Hööks samlingar.

Då Sakarias Samuel flyttade till Vansbro 1920 så sålde han fastigheten till hemmansägare **Valfrid Persson** f 1886 i Slätten, Järna. Valfrid gifte sig 1914 med **Anna Olsson** f 1888 i Örskogen, Järna, d 1950.

Vid auktionen efter Valfrids död 1971, övergick skogsmarken till Lantbruksnämnden.

I detta hus fick man hålla skolundervisning under tiden som skolhuset från Storfallet flyttades till Laxtjärn.

Bilden visar Valfrid och Anna.

Foto genom Marita Norgren.

Hoffners gård, Laxtjärn, Långfallet.

Foto genom Märta Johansson.
Hoffners gård, nybyggd 1933 i vägskälet Lindesnäsvägen/Sågen och Tyfors.

Familjen kom 1933 från Heliga Trefaldighet, Gävle.
Skräddaren **Lars Jansson Hoffner** f 1879
i Ödeby, Nås, gift 1912 med **Helena Elfrida
Viktoria Lundin** f 1884 i Gävle.
Dottern Signhild Maria f 1912 i Högbo, Gävle.

Lars föräldrar var Näver Johan Jansson f 1846
och Maja Jansdotter f 1851 bosatta i Ödeby.

Margareta Elisabeth Lundin f 1898.
Hon kom från Gävle 1940 och avled 1949.

I detta hus var det skrädderi, bageri och café.
Fastigheten såldes 1953 till Johan och Elsa Nilsson.

Bakre fr.v. Tyra Back, Bagaren Anders Karlsson,
Alice Back.
Nedre fr.v. Vega Olsson, Signhild Hoffner, okänd.
Foto genom Märta Johansson.